

Deneme:

Kendime Mektuplar -I-

8 Mayıs 2012

Sevgili,

Özledim seni. Onlarca yılı aşip sana ulaşabilir miyim, bilmiyorum ama deneyebilirim. Zamanı geriye sarıp seni orada öylece bıraktığım yere tekrar dönemem ama bugüne gelmen için elinden tutabilirim. Ben tekrar çocuk olamam ama sen büyüyebilirsin. Sana ulaşmak için eskimeyen haberleşme vasıtasını seçtim. Bu mektuplar sana.

Sevgili,

Seni bekledim bu gece yine. Kuru toprağın yağmuru beklemesi gibi bekledim. Irmakların çağlayışı gibi aktım geçmişin vadilerinden. Gelmedin. Herşey herşeyi terk ediyor, parça parça oluyor yürekler. Toprak, hava, su, ateş; kendine dönüştürüyor parçalanmış her şeyi.

Şimdi bu akşam vakti Alaaddin çay bahçesinden şehri seyrederken uzakta titreşen ışığa takıldı gözlerim. Her taraf taş eski Mardin'de, kiremit rengi taşlar. Her taraf ova, sonsuzu hedeflemiş gibi ufka dayanmış. Sis, daha gizemli yapıyor şehri.

Mardin'in yıldızlı gecelerini hatırlar mısınız? Nasıl da berrak olurdu gökyüzü ve nasıl da serin olurdu o sıcak yaz aylarında geceleri damların üstü. Gündüzleri bunalırdık evin içinde. Tavandaki asılı pervanenin yaptığı iş sıcak havayı dolaştırmaktı odanın içinde. Bugün enva-i çeşitiyle en ücra yerleşim yerlerine ulaşan, sokakları bile serinleten klimalar o zamanlar var mıydı, hiç hatırlamıyorum. Akşamı dört gözle beklerdik. O kısacık yaz geceleri, sıcaktan bunalmış bedenlerimize vaha gibi gelirdi. Alışkın değildik, yabancıydık bu iklimin. Yayla havasını soluduğumuz küçük kasabamızdan kalkıp gelmiştik işte buralara.

Eski Mardin evleri taştan yapılmıştı ve serin olurdu içi. Ama bu betonarme yapılar, beton gibiydiler; anlamıyorlardı insanın ruh hallerinden. Oysa taş, toprak sayılırdı. Hem aralarındaki siva da topraktı. Bir yakınlık kurabiliyorduk.

Evlerin üzeri düz beton olurdu burada. Dam derdik. Herkes çoluk çocuk serilirdi damların üstüne. Çardağımız vardı ahşaptan. Onun üzerine uzanır, karanlığın içerisinden gökyüzüne bir yol bulurduk. Kocaman görünürdü yıldızlar; elimizi uzatsak tutacak kadar yakındı sanki; pırıl pırıl süslerlerdi gökyüzünü. Kutup yıldızını göstermiştin bana. "Bak" diyordun, "şu Büyükayı takımyıldızını görüyor musun, onun sonunda parlak iki yıldız var. O iki yıldız arasındaki mesafenin beş katı kadar ilerliyoruz ve Küçükayı takımyıldızının en parlak yıldızına ulaşıyoruz. İşte, tam şurada." Kuzeyi gösteren bu parlak gökcisminin hiç yer değiştirmedini de öğrenmiştim senden. Gökyüzündeki trafik işaretiydi o. Tarih boyunca yön göstermiş yolunu kaybetmesin diye seyyahlar. Hiç gitmemiş bir yere.

Şimdi senin yokluğunda o parlak yıldızı arıyorum bu gece gökyüzünde. Bulutlar biraz dağılsa görebileceğim onu ama dağılmıyor işte. Birazdan yağmur bırakacaklar belli ki, yeryüzüne. Ama onun orada olduğunu biliyorum senin nerede olduğunu bildiğim gibi. Her ikinizle de aramda zamandan ve mekandan mesafeler var. Her ikinizi de özleyorum.